

Fer espai

Viuire no té sentit: la mort ho soluciona bastant, però la majoria no tenim pressa. Vaig llegir fa temps un llibre de John Updike, es deia *Corre Conejo*, era el primer de la sèrie de cinc que ha acabat escrivint sobre Harry Angstrom. A Angstrom li diuen *Rabbit* –conill– perquè de jove havia jugat a bàsquet, el millor moment de la seva vida, l'única il·lusió de totes les que ha tingut que no ha acabat decebant-lo. Després, no ha fet res més que il·lusionar-se i desil·lusionar-se: s'ha casat, ha tingut fills i amants, s'ha separat, ha esperat feines que no han vingut, s'ha enriquit, s'ha empobrit, ha tingut un infart i, al final, juga a golf, s'obsessiona per la mort i veu com un seu fill s'enganxa a la cocaïna. Coses de la vida. De tot això, en diem la vida. A Updike, ara que ha

mort, molta gent li reconeix que ha estat el gran novel·lista de la classe mitjana americana: no aquell que narra els somnis que aquesta classe ha tingut, sinó el seu dia a dia, els somnis amb els peus tocant obstinadament a terra. Deu ser per això que *Corre Conejo* no em va interessar. Deu ser també per això que Updike no ha interessat tampoc a la majoria de narradors joves. I és que, com les de Stendhal, les seves novel·les són com un mirall que es passeja pel camí. Però al mirall tots hi volem veure el que volem creure. Sobretot, ara que tots ens pensem tan brillants, que, com més èxit tenim, més sentit pensem que té la nostra vida. Però en té? La mort, com a mínim, crea espai, fa espai, obre espai. És la gran cosa que té, com diu Harry *Rabbit* Angstrom.